

დანიელის წიგნი — ას მეექვსე ნომერი

სამსჯავროს გამოცხადება: 11 სექტემბრიდან საკვირაო კანონისკენ —
წინასწარმეტყველური ანალიზი

Jeff Pippenger

2024-02-29

ცოცხალთა საგამომძიებლო სამსჯავრო დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, ხოლო აღმასრულებელი სამსჯავრო იწყება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს. სამსჯავროს ეს ორი პერიოდი წარმოადგენს იმ მაცნის საქმეს, რომელიც გზას აშუადებს აღთქმის მესამე მაცნისათვის და მესამე ელიასათვის, რაც არის იმ ელიას მაცნის დასასრული, რომელმაც დასაბამი მილერიტულ ისტორიაში მიიღო.

ქრისტეში აღსრულდა აღთქმის მაცნის მისია; მან ორჯერ განწმინდა პირდაპირი, მიწიერი ტაძარი, რომელიც მისი სხეულისა და მისი სულიერი ტაძრის წინასახე იყო. მისი პირდაპირი, მიწიერი ტაძარი თავდაპირველად უდაბნოში აღმართული კარვის ტაძარი იყო, შემდეგ — სოლომონის ტაძარი, შემდეგ — ის ტაძარი, რომელიც ბაბილონში სამოცდაათწლიანი ტყვეობის შემდეგ კვლავ აღადგინეს, და იგივე ტაძარი ჰეროდეს მიერ განხორციელებული ორმოცდაექვსწლიანი გადაკეთების შემდეგაც.

ღმერთის ხილულმა თანდასწრებამ აკურთხა კარვის ტაძარი და სოლომონის ტაძარი, ხოლო ტყვეობის შემდეგ ხელახლა აშენებული ტაძარი — არა; მაგრამ ის გადაკეთებული ტაძარი ქრისტეს ხილული თანდასწრებით იქნა კურთხეული. ჰეროდეს მიერ გადაკეთებული ტაძრის ისტორიაში ქრისტემ ორჯერ განწმინდა ტაძარი მალაქიას მესამე თავის აღსასრულებლად. პირველი განწმედისას ქრისტემ ტაძარი თავის მამის სახლად მოიხსენია, ხოლო ტაძრის უკანასკნელი განწმედისას ქრისტემ იგი იუდეველთა სახლად მოიხსენია.

მილერიტების ისტორიაში ქრისტემ 1798 წლიდან 1844 წლამდე ორმოცდაექვს წელიწადში ააგო სულიერი ტაძარი. 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მალაქიას მესამე თავის აღსრულებით, იგი უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში და ამგვარად განწმინდა უგუნური ქალწულები. შემდეგ იგი მოვიდა, როგორც მესამე ანგელოზი, რათა აღესრულებინა მეორე და საბოლოო განწმენდა, მაგრამ, როგორც ძველი ისრაელის დასაწყისში, თანამედროვე ისრაელს აკლდა საქმის დასასრულებლად საჭირო რწმენა.

2001 წლის 11 სექტემბერს ქრისტე დაბრუნდა, რათა აღესრულებინა ტაძრის მეორე განწმენდა, რომელიც სრულდება მაშინ, როდესაც უგუნური ქალწულები განიწმინდებიან მალე მოსასვლელი საკვირაო კანონის დროს, როცა ისინი გამოიღვიძებენ იმ რეალობის წინაშე, რომ არ ესმით ცოდნის ის მატება, რომელიც 1989 წელს გაიხსნა. ცოდნის ეს მატება წარმოადგენს გვიანი წვიმის უწყებას, რომელიც ათი ქალწულის იგავის კონტექსტში მოთავსებისას შუაღამის დაღადის უწყებაა. დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლის უწყება, რომელიც აღსასრულის ჟამს 1989 წელს გაიხსნა, ამ მუხლებში ორმოცდამეოთხე მუხლში წარმოდგენილია როგორც

„ცნობები აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან.“

გვიანი წვიმის უწყება არის შუალამის დადების უწყება, და იგი არის აღმოსავლეთისა და ჩრდილოეთის უწყებაც. აღმოსავლეთი და ჩრდილოეთი, შესაბამისად, ისლამსა და პაპობას აღნიშნავს, ხოლო როგორც უწყება, ისინი აღნიშნავს იმ უწყებას, რომელსაც ლაოდიკიური ადვენტიზმი აყალბებს 2001 წლის 11 სექტემბერსა და მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს შორის პერიოდში. 2001 წლის 11 სექტემბერი წარმოადგენს ისლამს (აღმოსავლეთს), ხოლო საკვირაო კანონი წარმოადგენს მხეცის ნიშანს (ჩრდილოეთს).

ლაოდიკიური ადვენტიზმის სასიკვდილო სარეცელი წარმოდგენილია იმ ორ ნიშნულს შორის, როგორც ეს წინასწარ იყო გამოსახული ურჩი წინასწარმეტყველის სიკვდილით ვირსა და ლომს შორის. იმათთვის, ვინც მხეცის ნიშანს იღებს, სასიკვდილო სარეცელი წარმოდგენილია „აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან მოსული ამბებით“, რომლებიც პაპის ძალაუფლებას განარისხებს და ღვთის ერის წინააღმდეგ საბოლოო დევნას იწყებს. ეს უწყება იწყება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონით, რაც არის ისიც, სადაც და ისიც, როცა მესამე ვაის ისლამი უეცრად დაარტყამს. ეს მოსალოდნელი თავდასხმა ეროვნულ დაღუპვას იწვევს და ერებს აღაშფოთებს, რითაც იქმნება ეკონომიკური და პოლიტიკური იმპულსი, რათა ყველა ერი ისლამის წინააღმდეგ გაერთიანდეს, დრაკონის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირის ეგიდით.

მესამე ელიათი წარმოდგენილ ისტორიაში, უწყება, რომელიც მესამე „ვაის“ განსაზღვრავს, ამცნობს გველეშაპს, მხეცს და ცრუწინასწარმეტყველს, რომ ისლამი არის სამსჯავროს იარაღი, რომელსაც ღმერთი იყენებს ადამიანთა დასასჯელად პაპის ხელისუფლების ნიშნის თაყვანისცემისათვის. ისევე როგორც სამი რომი, სამი ბაბილონი, სამი ელია და სამი მაცნე, რომლებიც გზას ამზადებენ, მესამე „ვაი“ დადგენილია სამი „ვაის“ სამმაგი გამოყენებით.

და ვიხილე და მოვისმინე ერთი ანგელოზი, რომელიც დაფრინავდა ცის შუაგულში და დიდი ხმით ამბობდა: ვაი, ვაი, ვაი მიწის მკვიდრთა, იმ სხვა საყვირთა ხმების გამო, იმ სამი ანგელოზისა, რომელთაც ჯერ კიდევ აქვთ დასაყვირებელი! გამოცხადება 8:13.

დღის უაითმა ღრმად დაუჭირა მხარი სმითის წიგნს, „დანიელი და გამოცხადება“, და მიუთითა, რომ ეს წიგნი ყოველ მეშვიდე დღის ადვენტიტს უნდა ჰქონდეს, თუმცა მან ეს ისე პირდაპირ არ გამოხატა, როგორც მე ახლა დავწერე, მაგრამ ეს ფაქტი მის მოწონებაში აშკარად არის მოცემული.

„უფალი მოუწოდებს მუშაკებს, შევიდნენ წიგნგავრცელების ველზე, რათა გავრცელდეს წიგნები, რომლებიც დღევანდელი ჭეშმარიტების ნათელს შეიცავს. ქვეყნიერებაში მცხოვრებმა ადამიანებმა უნდა იცოდნენ, რომ ჟამის ნიშნები სრულდება. მიუტანეთ მათ წიგნები, რომლებიც გაანათლებენ მათ. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets და The Desire of Ages ახლა უნდა წავიდეს ქვეყნიერებაში. Daniel and Revelation-ში მოცემული დიდებული

მოდღვრება ავსტრალიაში მრავალმა გულმოდგინედ წაიკითხა. ეს წიგნი მრავალი ძვირფასი სულის ჭეშმარიტების შემეცნებამდე მიყვანის საშუალებად იქცა. ყველაფერი, რაც კი შეიძლება გაკეთდეს, უნდა გაკეთდეს Thoughts on Daniel and the Revelation-ის გასავრცელებლად. მე არ ვიცი სხვა წიგნი, რომელსაც შეეძლოს ამის ადგილის დაკავება. ეს არის ღვთის შემწე ხელი.“

„ისინი, ვინც დიდი ხანია ჭეშმარიტებაში არიან, სძინავთ. მათ სჭირდებათ სულიწმიდის მიერ განწყობა. მესამე ანგელოზის უწყება ხმამაღალი ხმით უნდა იქნეს გამოცხადებული. უზარმაზარი საკითხები დგას ჩვენს წინაშე. დასაკარგი დრო არ გვაქვს. ღმერთმა ნუ ქნას, რომ უმნიშვნელო საქმეებს მივცეთ ნება დაჩრდილონ ის ნათელი, რომელიც წუთისოფელს უნდა მიეცეს.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 444.

წიგნი, რომელიც მათაც უარყვეს, ვინც დანიელის წიგნში „მუდმივის“ შესახებ მილერიტულ შეხედულებას უარყოფდა, განსაზღვრული იქნა როგორც „ღვთის შემწე ხელი“. თუ ღვთის ხალხს დაეკისრა პასუხისმგებლობა, გაავრცელოს წინა ციტატაში მოხსენიებული წიგნები, ეს ნიშნავს, რომ თავად ღვთის ხალხს უნდა ჰქონდეს ეს წიგნი. ეს წიგნი იყო იმ პირთა თავდასხმის მთავარი სამიზნე, რომლებიც დანიელის წიგნში „მუდმივის“ შესახებ „ახალ“ შეხედულებას ქადაგებდნენ, რადგან სწორედ იმ წიგნის ხელახლა დაწერა სურდათ მათ, რათა „მუდმივის“ სწორი შეხედულება მოემორებინათ.

როდესაც და უაიტი დანიელის წიგნში „მუდმივის“ შესახებ აჯანყების ორ მთავარ ხელმძღვანელს მოიხსენიებდა, იგი ხშირად მიუთითებდა, რომ მათ (პრესკოტსა და დენიელს) არ ჰქონდათ უნარი, „მიზეზიდან შედეგამდე ემსჯელათ“. როგორც ჩანს, ლაოდიკიელი ადვენტიტების ისტორიული რევიზიონისტებიც იმავე პრობლემას ავლენენ.

წინამძღოლმა კაცებმა, რომლებმაც 1888 წლიდან და შემდგომ აჯანყების ისტორიის განმავლობაში, თავიანთ პირად გამოცდილებაში, დროის რომელიღაც მომენტში, მიიღეს „the daily“-ის შესახებ ცრუ სწავლება. მათი აჯანყება იყო „შედეგი“, ხოლო „the daily“-ის მცდარი გაგება იყო „მიზეზი“. ლაოდიკიელი ადვენტიტი რევიზიონისტები უსწავლელთ ისე მიუძღოდნენ, რომ ირწმუნონ: ადვენტიტურ ისტორიაში სწორედ ის ისტორიული მემკვიდრეები სინამდვილეში აჯანყებაში საერთოდ არ ყოფილან, თუმცა მათი გადახედილი მოწმობა არასოდეს მტკიცდება ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის მოწმობით. რადგან ისინი „შედეგს“ აჯანყებად არ მიიჩნევენ, ისინი უკეტავენ შესაძლებლობას „მიზეზის“ ძიებას.

როგორც ჩიტი ხეტიალით და როგორც მერცხალი ფრენით, ასე უმიზეზო წყევლა არ მოვა. იგავნი 22:6.

ღვთის ხალხმა უნდა ამოიცნოს ურჩობა, და როდესაც ამას გააკეთებს, უნდა ეძებოს მისი მიზეზი. შემდეგ კი უნდა გამოასწოროს ეს მიზეზი. მომდევნო მონაკვეთში და უაიტი აკანის ისტორიის შესახებ მსჯელობს.

„მეჩვენა, რომ აქ ღმერთი გვიჩვენებს, როგორ უყურებს იგი ცოდვას მათ შორის, ვინც თავს მის მცნებათა დამცველ ხალხად აცხადებს. ისინი, რომელნიც მან

განსაკუთრებულად პატივყო თავისი ძალის საოცარი გამოვლინებების ხილვის შესაძლებლობით, როგორც ძველ ისრაელს, და რომლებიც, ამის მიუხედავად, მაინც გაბედავენ მისი ნათლად გამოცხადებული მითითებების უგულვებელყოფას, მისი რისხვის საგნებად იქცევიან. მას სურს ასწავლოს თავის ხალხს, რომ ურჩობა და ცოდვა მისთვის უკიდურესად შეურაცხყოფელია და მსუბუქად არ უნდა იქნეს მიჩნეული. იგი გვიჩვენებს, რომ როდესაც მისი ხალხი ცოდვაში აღმოჩნდება, მათ დაუყოვნებლივ უნდა მიიღონ მტკიცე ზომები, რათა ეს ცოდვა მოიშორონ თავიანთგან, რომ მისი უკმაყოფილება მათზე ყველასზე არ დაისვენოს. მაგრამ თუ ხალხის ცოდვებს ისინი, ვინც პასუხისმგებელ მდგომარეობაში არიან, უგულვებელყოფენ, მისი უკმაყოფილება მათზე იქნება, და ღვთის ხალხი, როგორც ერთი სხეული, ამ ცოდვებისთვის პასუხისმგებლად ჩაითვლება. უფალი თავისი წარსული დამოკიდებულებით თავისი ხალხის მიმართ გვიჩვენებს ეკლესიის უსამართლობებისა და ცოდვებისგან განწმენდის აუცილებლობას. ერთმა ცოდვილმა შეიძლება ისეთი სიბნელე გაავრცელოს, რომელიც ღვთის ნათელს მთელი კრებულიდან განდევნის. როდესაც ხალხი აცნობიერებს, რომ მათზე სიბნელე ჩამოწოლილა, და მიზეზი არ იციან, მათ გულმოდგინედ უნდა ეძიონ ღმერთი, დიდი სიმდაბლითა და თვითდამდაბლებით, ვიდრე ის უსამართლობანი, რომლებიც მის სულს ამწუხრებს, გამოიკვლევა და განიდევნება.

„ცრურწმენა, რომელიც ჩვენს წინააღმდეგ აღძრულა იმის გამო, რომ ჩვენ ვამხილეთ ის უკეთურებანი, რომელთა არსებობაც ღმერთმა მიჩვენა, და შემახილი, რომელიც აღიმართა სიმკაცრისა და სივერაგის შესახებ, უსამართლოა. ღმერთი გვიბრძანებს ვილაპარაკოთ, და ჩვენ არ გავჩუმდებით. თუ მისი ხალხის შორის აშკარაა უკეთურებანი, და თუ ღვთის მსახურნი მათ მიმართ გულგრილად ჩაივლიან, ისინი ფაქტობრივად მხარს უჭერენ და ამართლებენ ცოდვილს, თანაბრად დამნაშავენი არიან და ასევე უეჭველად მიიღებენ ღვთის უკმაყოფილებას; რადგან მათ პასუხი მოეთხოვებათ დამნაშავეთა ცოდვებისთვის. ხილვაში მიჩვენეს მრავალი შემთხვევა, როდესაც ღვთის უკმაყოფილება იყო გამოწვეული იმით, რომ მისმა მსახურებმა უგულვებელყვეს მათ შორის არსებული უკეთურებებისა და ცოდვების მიმართ სათანადო მოქმედება. ისინი, ვინც ამ უკეთურებებს ამართლებდნენ, ხალხს ძალიან კეთილგანწყობილ და საამო ხასიათის ადამიანებად მიაჩნდათ, მხოლოდ იმიტომ, რომ ისინი თავს არიდებდნენ წერილში ნათლად დადგენილი მოვალეობის აღსრულებას. ეს საქმე მათი გრძნობებისთვის სასიამოვნო არ იყო; ამიტომაც თავს არიდებდნენ მას.“ მოწმობანი, ტომი 3, 265.

ადვენტიზმში ამბოხებულ ხელმძღვანელთა ისტორიები მოწმობს იმ ფაქტს, რომ მათი ამბოხების ერთ-ერთი საფეხური, რომელიც თითქმის ყოველთვის ჩანს, არის ის, რომ მათი პირადი გამოცდილების გარკვეულ ეტაპზე მათ მიიღეს „მუდმივის“ შესახებ მცდარი შეხედულება. ამის მიუხედავად, სმითის წიგნი, თუმცა არ არის შთაგონებული და შეიცავს ზოგიერთ დოქტრინულ პრობლემას, მაინც იძლევა შესანიშნავ მიმოხილვას გამოცხადების მერვე და მეცხრე თავების პიონერული გაგებისა, სადაც წარმოდგენილია პირველი ექვსი საყვირის წინასწარმეტყველური ისტორია. ჩვენ მივმართავთ სმითის კომენტარს მისი წიგნიდან Daniel and Revelation, როდესაც ვიწყებთ სამი „ვაის“ სამმაგი გამოყენების განხილვას.

და უაიტი გვამცნობს, რომ უილიამ მილერს გამოცხადების წიგნზე დიდი ნათელი მიეცა, მაგრამ მისი გაგება მეცამეტე თავისა და მეთექვსმეტედან მეთვრამეტე თავების ჩათვლით არასწორი იყო, რადგან იგი ისტორიის არასწორ თვალსაწიერში იდგა, რათა დაენახა, რომ არსებობს გამაპარტახებელი სამი ძალა და არა ორი. მისი დიდი ნათელი გამოცხადების მეორე თავიდან მეცხრე თავის ჩათვლით იყო.

„მქადაგებლებიც და ხალხიც გამოცხადების წიგნს უყურებდნენ როგორც იდუმალს და წმიდა წერილის სხვა ნაწილებთან შედარებით ნაკლებად მნიშვნელოვანს. მაგრამ მე ვიხილე, რომ ეს წიგნი ნამდვილად არის გამოცხადება, მიცემული განსაკუთრებული სარგებლობისათვის მათთვის, რომელთაც უკანასკნელ დღეებში უნდა ეცხოვრათ, რათა ეხელმძღვანელა მათთვის თავიანთი ჭეშმარიტი მდგომარეობისა და თავიანთი მოვალეობის განსაზღვრაში. ღმერთმა უილიამ მილერის გონება წინასწარმეტყველებათა მიმართ წარმართა და გამოცხადების წიგნზე დიდი ნათელი მისცა მას.“ *Early Writings*, 231.

მილერმა თავისი გაგება ეკლესიების, ბეჭდების, საყვირთა და თასების შესახებ შემდეგნაირად წარმოადგინა.

„აზიის შვიდი ეკლესია არის ქრისტეს ეკლესიის ისტორია მისი შვიდი სახით, ყველა მის მიხრა-მოხრაში, ყოველ მის კეთილდღეობასა და გასაჭირში, მოციქულთა დღეებიდან ქვეყნის აღსასრულამდე. შვიდი ბეჭედი არის დედამიწის ძალთა და მეფეთა მოქმედებათა ისტორია ეკლესიის მიმართ, და იმავე დროის განმავლობაში — ღვთის მიერ თავისი ხალხის დაცვა. შვიდი საყვირი არის ისტორია შვიდი განსაკუთრებული და მძიმე სასჯელისა, რომლებიც მოვლინებულ იქნა დედამიწაზე, ანუ რომის სამეფოზე. ხოლო შვიდი თასი არის შვიდი უკანასკნელი წყლული, მოვლინებული პაპურ რომზე. ამათში შერეულია მრავალი სხვა მოვლენაც, შენაწნავი მსგავსად შენაკადთა ნაკადებისა, და ავსებენ წინასწარმეტყველების დიდ მდინარეს, ვიდრე ყოველივე ჩვენთვის დასრულდებოდეს მარადისობის ოკეანეში.“

„ეს, ჩემი აზრით, არის იოანეს წინასწარმეტყველების გეგმა გამოცხადების წიგნში. და ადამიანს, რომელსაც სურს ამ წიგნის გაგება, საფუძვლიანად უნდა ჰქონდეს შეცნობილი ღვთის სიტყვის სხვა ნაწილები. ამ წინასწარმეტყველებაში გამოყენებული სახეები და მეტაფორები ყველა მასშივე არ არის განმარტებული, არამედ უნდა მოიძებნოს სხვა წინასწარმეტყველებთან და აიხსნას წმიდა წერილის სხვა ადგილებში. ამიტომ ცხადია, რომ ღმერთს განუზრახავს მთელის შესწავლა, რათა რომელიმე ნაწილისაც კი ნათელი ცოდნა იქნეს მიღებული.“ *William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.*

როგორც მესამე მაცნე, რომელიც აღთქმის მაცნეს გზას უმზადებს, წარმოადგენს ეკლესიის სამსჯავროს შინაგან ისტორიას, განსხვავებით მესამე ელიასაგან, რომელიც თანამედროვე ბაბილონის სამსჯავროში გარეგან ისტორიას წარმოადგენს, ასევე ეკლესიებისა და ბეჭდების პიონერულმა გაგებამაც იმავე შინაგანი-გარეგანი დამოწმება გამოავლინა.

ბეჭდები ჩვენს ყურადღებას წარედგინება გამოცხადების 4-ე, 5-ე და 6-ე თავებში. ამ ბეჭდების ქვეშ წარმოდგენილი სცენები ნაჩვენებია გამოცხადების 6-ში და გამოცხადების 8-ის პირველ მუხლში. ცხადია, ისინი მოიცავს იმ მოვლენებს, რომლებთანაც ეკლესიაა დაკავშირებული ამ განგებულების გახსნიდან ქრისტეს მოსვლამდე.

„მაშინ როცა შვიდი ეკლესია ეკლესიის შინაგან ისტორიას წარმოადგენს, შვიდი ბეჭედი თვალსაჩინოდ წარმოგვიდგენს მისი გარეგანი ისტორიის დიდ მოვლენებს.“
— Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

ურია სმითი განსაზღვრავდა მილერიტულ გაგებას ეკლესიების შინაგან და გარეგან ურთიერთმიმართებაზე, ხოლო ჯეიმს უაიტი მსგავს მიმოხილვას წარმოაჩენს პარალელური ისტორიების თვალსაზრისით.

„ახლა ჩვენ გამოვიკვლიეთ ეკლესიები, ბეჭდები და მხეცები, ანუ ცოცხალი არსებანი, იმ საზღვრამდე, რამდენადაც ისინი შედარებადნი არიან, როგორც დროის ერთსა და იმავე პერიოდებს მომცველნი. ბეჭდები შვიდია რიცხვით, ხოლო მხეცები — მხოლოდ ოთხი. და აქ, შესაძლოა, მართებული იყოს შევნიშნოთ, რომ პირველი, მეორე, მესამე და მეოთხე ბეჭდების გახსნისას ისმის პირველი, მეორე, მესამე და მეოთხე მხეცების სიტყვები: „მომდი და იხილე“; მაგრამ როდესაც მეხუთე, მეექვსე და მეშვიდე ბეჭდები იხსნება, ასეთი ხმა აღარ ისმის. არც უკანასკნელი სამი ეკლესია და უკანასკნელი სამი ბეჭედი შეედრება ერთმანეთს, როგორც დროის ერთსა და იმავე პერიოდებს მომცველნი, იმგვარად, როგორც პირველი ოთხი ეკლესია და პირველი ოთხი ბეჭედი შეედრება. მაგრამ, როგორც ვაჩვენეთ, ეკლესიები, ბეჭდები და მხეცები თანხმობაში არიან, როგორც დროის ერთსა და იმავე პერიოდებს მომცველნი, თითქმის 1800 წლის განმავლობაში, ვიდრე ჩამოვიდოდეთ ახლანდელი დროის ნახევარ საუკუნეზე ოდნავ მეტამდე.“ James White, Review and Herald, February 12, 1857.

ჩვენ ახლახან მოვიხმეთ მილერიტული ისტორიის სამი ძირითადი პიონერიდან სამი. სამივე იზიარებდა „ყოველდღიურის“ სწორ გაგებას, და სამივეს ეჭირა ეკლესიების, ბეჭდებისა და საყვირების ის ზოგადი ხედვა ჭეშმარიტების იმ ჩარჩოში, რომლის გაგებასა და წარდგენამდე მილერი იქნა მიყვანილი.

„როცა შემოვლენ ადამიანები, რომელთაც სურთ ერთი სამაგრი ან ერთი სვეტი გადაადგილონ იმ საფუძვლიდან, რომელიც ღმერთმა თავისი სულიწმიდით დაამყარა, დაე, ჩვენი საქმის პიონერად მყოფმა ხანდაზმულმა კაცებმა ილაპარაკონ პირდაპირ, და დაე, მკვდრებმაც ილაპარაკონ ჩვენი პერიოდული გამოცემებში მათი სტატიების ხელახლა დაბეჭდვით. შეკრიბეთ საღმრთო ნათლის სხივები, რომლებიც ღმერთმა მოგვცა, როდესაც თავის ხალხს ჭეშმარიტების გზაზე ნაბიჯ-ნაბიჯ მიუძღოდა. ეს ჭეშმარიტება გაუძღვებს დროისა და განსაცდელის გამოცდას.“ ხელნაწერთა გამოცემა, 760, 10.

2001 წლის 11 სექტემბერს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევაშემოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა და დაიწყო იმ საქმეს აღსრულება, რომ ექცია უკან, იერემიას მეექვსე თავში მოხსენიებულ „ძველ ბილიკებზე“, ისინი, ვინც მიიღებდა და შეჰამდა პურს, რომელიც

ახლახან ჩამოვიდა ზეციდან. აღფასა და ომეგას სჭირდებოდა ისინი, ვინც მზად იყო ეღვაწა, რათა ას ორმოცდაოთხი ათასის შორის აღმოჩენილიყო, დაენახათ, რომ ის, რამაც იგი 1840 წლის 11 აგვისტოს ზეციდან ჩამოიყვანა, არ იყო მხოლოდ დროის წინასწარმეტყველების აღსრულება, არამედ მეორე ვაის დროის წინასწარმეტყველების აღსრულება. მას სჭირდებოდა, რომ მის ხალხს ხელახლა აღმოეჩინა ისტორიის ძველი ბილიკები, სადაც მან მილერიტთა ტაძარი აღაშენა ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში — 1798-დან 1844 წლამდე.

ეს ისტორია ნაგვითა და ყალბი მონეტებითა და ძვირფასეულობით იყო დაფარული. ეს ისტორია დაფარული იყო ცრუ სამირკვლოვანი უწყებით, რომელიც ქვიშაზე იყო აშენებული და არა საუკუნეთა კლდეზე. ეს იყო მილერიტთა ისტორიაში — იმ ისტორიაში, სადაც, როგორც პეტრე აღწერს, მილერიტები, „რომელნიც წინათ ხალხი არ იყავით,“ ხოლო შემდეგ გახდნენ „ღვთის ხალხი,“ რომელნიც აღდგენილნი და აშენებულნი იყვნენ, როგორც „სულიერი სახლი, წმინდა სამღვდელოება.“ იუდას ტომის ლომი ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს და თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი შეიყვანა მილერიტთა ტაძრის აღდგენის ისტორიის „ტაძრის“ გაწმენდის საქმეში. ეს საქმე წინასწარმეტყველებით იყო სახედქმნილი, რომელიც წინასწარ ამბობდა, რომ უფალი აღადგენდა კაცს სახელად იოსია, (რაც ნიშნავს ღვთის სამირკველს).

როცა იოშია აღდგა ურჩი წინასწარმეტყველის წინასწარმეტყველების აღსრულებად, მან დაიწყო უწყსრიგოდ მიტოვებული ტაძრის შეკეთების საქმე. შეკეთებისა და გაწმენდის დროს აღმოჩენილ იქნა „მოსეს წყევლა“, და როცა იგი იოშიას წინაშე წაიკითხეს, ამან გამოიწვია იოშიას რეფორმაცია. ჩვენ განვიხილავთ ამ წინასწარმეტყველებას „შვიდი დროის“ ხელახალ აღმოჩენასთან კავშირში, 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდგომ.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში დავიწყებთ.

„სანამ ჭეშმარიტების აღმსარებელნი სატანას ემსახურებიან, მისი ჯოჯოხეთური ჩრდილი ღმერთისა და ზეცის მათი ხედვის გზას გადაუჭრის. ისინი დაემსგავსებიან მათ, რომელთაც თავიანთი პირველი სიყვარული დაკარგეს. მათ არ ძალუძთ მარადიული სინამდვილეების ხილვა. ის, რაც ღმერთმა ჩვენთვის მოამზადა, წარმოდგენილია ზაქარიას წიგნის 3-ე და 4-ე თავებში, აგრეთვე 4:12–14-ში: „და კვლავ ვუპასუხე მას და ვთქვი: რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომლებიც ორი ოქროს მილის გავლით თავისგან გამოდინებენ ოქროს ზეთს? და მიპასუხა მან და მითხრა: ნუთუ არ იცი, რა არის ესენი? და მე ვთქვი: არა, უფალო ჩემო. მაშინ თქვა მან: ესენი არიან ორი ცხებული, რომლებიც მთელი ქვეყნის უფლის წინაშე დგანან.“

„უფალი სავსეა რესურსებით. მას არავითარი საშუალებათა ნაკლებობა არა აქვს. ჩვენი რწმენის ნაკლებობის, ჩვენი მიწიერების, ჩვენი ფუჭი საუბრის, ჩვენი ურწმუნოების გამო, რომელიც ჩვენს საუბარში ვლინდება, ზნელი ჩრდილები იკრებება ჩვენს ირგვლივ. ქრისტე სიტყვითა თუ ხასიათით არ არის გამოცხადებული როგორც ყოვლად მშვენიერი და ათიათასთა შორის უმთავრესი. როდესაც სული კმაყოფილდება იმით, რომ ამაღლდეს ამაოებისკენ, უფლის სულს

მისთვის მცირე რამის გაკეთება შეუძლია. ჩვენი მოკლემჭვრეტელი ხედვა ჩრდილს ხედავს, მაგრამ მის მიღმა დიდებას ვერ ამჩნევს. ანგელოზებს დაჭერილი აქვთ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც თავის დახსნას და მთელი დედამიწის ზედაპირზე გადავარდნას ესწრაფვის, თავის გზაზე დალუპვასა და სიკვდილს რომ მოიტანს.“

„ნუთუ თავად მარადიული სამყაროს კიდეზეც დავიძინებთ? ნუთუ ვიქნებით მოდუნებულნი, ცივნი და მკვდარნი? ოჰ, ნეტავ ჩვენს ეკლესიებში ყოფილიყოს ღვთის სული და სუნთქვა, შთაბერილი მის ხალხში, რათა მათ ფეხზე დადგომა და სიცოცხლე შეძლებოდათ. ჩვენ გვმართებს ვიხილოთ, რომ გზა ვიწროა და კარიბჭე — ტევრი. მაგრამ როცა ამ ტევრ კარიბჭეში შევდივართ, მისი სიგანე უსაზღვროა.“
Manuscript Releases, ტომი 20, 216, 217.